

Chương 50

Truy Hồn Đoạt Mệnh

T

hế mà một hôm đi ngang qua cảnh địa Hành Sơn, Phương Hiểu Trúc hốt nhiên nhận ra có người đang bám theo họ không dứt.

Phương Hiểu Trúc lúc ấy nhắc Vương Ngọc Liên phải hết sức cẩn thận đề phòng.

Huyền Huyền Thanh Nữ vẫn bình thản cười nói:

- Phía trước hẳn đang có người muốn mời khách chúng ta.

Wương Ngọc Liên lấy làm kỳ lạ, hỏi:

- Sư bá, là ai vậy?

Huyền Huyền Thanh Nữ cười nói:

- Đợi đến lúc đó các người sẽ biết.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên lúc ấy thấy không tiện hỏi thêm, ánh mắt chỉ quan sát người đi đường một cách cẩn thận.

Bọn họ ba người lại đi thêm một đoạn đường dài nữa, bỗng nhìn thấy bên lề đường bốn gã đại hán vận trang phục hơi khác lạ gây sự chú ý ngay cho người khác. Bốn người, tám ánh mắt đều tập trung chú mục vào người Huyền Huyền Thanh Nữ.

Wương Ngọc Liên thấy họ có thái độ thiếu lễ độ, bất giác phẫn khí quát:

- Các người chằm chằm nhìn cái gì?

Huyền Huyền Thanh Nữ nhẹ giọng dặn Vương Ngọc Liên:

- Liên nhi, không được tùy tiện mắng người.

Rồi cứ tiếp tục bước như không có gì.

Bốn gã đại hán đột nhiên thần sắc thay đổi, trở nên nghiêm túc vô cùng cung kính.

Huyền Huyền Thanh Nữ lên tiếng hỏi:

- Bang chủ các người đến chứ?

Một gã lớn tuổi nhất ứng thanh "ạ" một tiếng rồi đưa tay chỉ vào một khu rừng cây rậm rạp bên trái.

Phương Hiểu Trúc nhú mày suy nghĩ nhanh, nói:

- Sư bá, bọn họ là đệ tử Cái Bang?

Huyền Huyền Thanh Nữ gật đầu.

Vương Ngọc Liên nói:

- Đệ tử Cái Bang sao không vận trang phục hóa tử.

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Vận trang phục hóa tử thì thật lộ mục tiêu quá rõ, gặp lúc cũng phải thay đổi như vậy mới tiện hoạt động.

Vương Ngọc Liên vẫn không chịu phục, nhường Phương Hiểu Trúc tranh tiên, đưa mắt liếc xéo chàng một cái, định nói thêm. Nhưng lúc ấy Huyền Huyền Thanh Nữ đã cười cắt ngang:

- Lời Trúc ca người thật không sai, thôi chúng ta đi nhanh.

Dứt lời thân hình bà ta đã lướt nhẹ ra xa mấy trượng. Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên liếc nhìn nhau một cái rồi cùng cười nhún người theo.

Xuyên qua một khu rừng rậm, bấy giờ ba người bọn họ đã đến trước một tòa nhà rất lớn nhưng cổ kính. Hai bên đường thấy đứng hai hàng hán tử, thần thái nghiêm túc, đủ thấy bọn họ đã biết rõ thân phận của Huyền Huyền Thanh Nữ.

Khi vào đến đại môn, lúc ấy mới nhìn thấy nhiều vị vận phục chân thực hóa tử Cái bang, bọn họ cũng đứng thành hai hàng tề chỉnh nghênh tiếp.

Vương Ngọc Liên thấy lạ, liền nói ngay:

- Sư bá, bọn họ tại sao lại biết sư bá?

Huyền Huyền Thanh Nữ cười nói:

- Tối hôm qua vô tình ta gặp một vị Trưởng lão Cái bang, không ngờ người ấy lại là người của Hưởng đại ca phái đến nghênh tiếp.

Nói đến đó, ba người đã đến trước một khách phòng rộng lớn, bên trong lúc ấy đứng rất nhiều lão hóa tử. Một vị cao niên lão hóa tử đứng đầu tiến lên một bước cao giọng hoan nghênh quý khách:

- Hiền muội hạ sơn, không chê tệt xá của ngu huynh đến thăm thật là một vinh hạnh vô cùng to lớn cho ngu huynh này.

Huyền Huyền Thanh Nữ cười nói:

- Đại ca đã nhã ý mời, tiểu muội làm sao lại không đến.

Lão hóa tử ánh mắt đưa nhìn hai người bọn Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên, đôi môi mấp máy như định hỏi. Phương Hiểu Trúc đã nhanh ý nắm tay Vương Ngọc Liên tiến lên một bước, chấp tay thi lễ, nói:

- Chúng vãn bối là Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên đồng bái kiến Hưởng lão tiền bối.

Hóa tử lão nhân "à" lên một tiếng, nói:

- Thì ra là nhị vị tiểu hiệp. Chính vì nhị vị mà đệ tử Cái bang đã nếm không biết bao nhiêu đòn của lão ma đầu.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên nghe xong không khỏi ngớ người ra ngạc nhiên, không hiểu ý của lão hóa tử là thế nào.

Huyền Huyền Thanh Nữ cười nói thay:

- Hưởng đại ca hữu ý bảo vệ cho hai người nên đã ngầm cho đệ tử toàn chúng Cái bang tỏa ra khắp nơi theo vết hai người bảo hộ, các người không hề may mắn được biết, nay phải dâng đại ca hai chén rượu quý mới phải.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên lúc ấy mới hiểu rõ, liền đồng lên tiếng cảm tạ:

- Chúng vãn bối ngu muội không biết, nhận nhiều lương huệ của lão tiền bối. Ngày sau như lão tiền bối hạ lệnh cho, dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng chúng vãn bối không dám chối từ.

Cái bang Bang chủ Phong Lôi Chương Hưởng Tam Lang cười lớn sảng khoái, vuốt râu nói:

- Thật khéo nói. Thật khéo nói. Trong tương lai đương nhiên có lúc sẽ làm phiền đến nhị vị.

Nói xong, mời ba vị khách nhập khách phòng, lúc ấy bàn tiệc đã bày bố thịnh soạn, chủ khách phân ngôi nhập tiệc.

Huyền Huyền Thanh Nữ La Tích Tố và bọn hai người Phương Hiểu Trúc vốn không quen lắm với những tiệc rượu náo nhiệt như thế này, bèn qua quýt mỗi người một chén nhỏ mời khách rồi nhanh chóng có ý thoái lui.

Phong Lôi Chương Hưởng Tam Lang thần thái không được an nhiên tự tại.

Huyền Huyền Thanh Nữ cười nhẹ, rồi khỏi ghế nói:

- Hưởng đại ca, thịnh tình của các vị tiểu muội đã kính lĩnh, chỉ nhân vị công chuyện cấp bách nên chúng ta muốn cáo tội thoái lui trước.

Phong Lôi Chưởng Hưởng Tam Lang đặt chén rượu xuống vội vàng nói:

- Hiền muội hãy thư thả cho, ngu huynh này chính lúc đại họa lâm đầu, hiền muội làm sao chóng bỏ đi được.

Huyền Huyền Thanh Nữ ngạc nhiên nói:

- Hưởng đại ca không nên nói đùa. Muội nhìn đại ca tâm đầu khoan lạc, làm sao lại có đại họa lâm đầu chứ?

Phong Lôi Chưởng Hưởng Tam Lang biết rõ con người Huyền Huyền Thanh Nữ từ trước đến nay làm việc gì cũng cân nhắc kỹ, ban đầu tuy nói vậy, nhưng lúc này nghe bà ta nói với một thái độ trầm tĩnh như vậy, tâm cơ như liễu ngộ ra, ánh mắt đưa nhìn trên thân hai người Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên rồi cãi ngôn, nói:

- Ta nhất thời tâm đầu bấn loạn, thật là thất lễ.

Bóng trăng thượng tuần đã đổ về tây, bấy giờ vừa vào canh ba, cảnh vật toàn khu rừng và cả tòa nhà này tĩnh lặng lạ thường, thỉnh thoảng mới nghe vài tiếng cú ăn đêm gọi nhau nghe đến rộn cả người.

Đột nhiên một tiếng lướt gió cực mãnh bên ngoài khách phòng, điều đó đủ thấy thân pháp người này rất thâm hậu.

Huyền Huyền Thanh Nữ nhíu đôi mắt phụng nói:

- Phương Hiểu Trúc, Liên nhi, người này công lực rất thâm hậu thế gian hiếm thấy, hai người phải cẩn thận mới được.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên gật đầu lĩnh ý rồi nhún mình vào khách phòng. Bấy giờ đã nhìn thấy một người toàn thân vận trang bào thâm đen, trên đầu cũng trùm kín một chiếc bao vải đen.

Lối phục trang dị thường này Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên đã thấy qua trên người Bát Khiếu Thư Sinh, nên lúc này không khỏi kinh ngạc. Trong lòng bọn họ đều nghĩ người này không phải Bát Khiếu Thư Sinh thì là ai?

Wương Ngọc Liên truyền âm thương lượng với Phương Hiểu Trúc:

- Trúc ca, muội xem chỉ còn cách dùng võ công mới có thể chứng thực được người này.

Phương Hiểu Trúc gật nhẹ đầu, truyền âm lại:

- Hảo, vậy Liên muội hãy nhường ta thử xem.

Vương Ngọc Liên không đồng ý:

- Muội nghĩ ra biện pháp, trước hết phải để muội ra tay.

Phương Hiểu Trúc đành phải ngoan ngoãn nghe theo, truyền âm đáp:

- Vậy trong lúc đối địch không được nao lòng, càng không được khinh địch, mạo hiểm.

Vương Ngọc Liên vẻ không phục, "hừ" một tiếng rồi thi triển Phiêu Hương bộ pháp lướt nhẹ đến trước mặt người kia.

Người kia từ hai chiếc lỗ nhỏ trên chiếc túi vải trùm đầu hai luồng nhãn quan sáng quắc như điện chiếu trên người Vương Ngọc Liên, lạnh lùng bất động.

Vương Ngọc Liên buông một câu thăm dò:

- Điêu lão tiên bối cải đổi tâm ý ban đầu rồi sao?

Người bịt mặt kia giọng lạnh lạnh:

- Vương Ngọc Liên, chuyện này ngươi không nên nhúng tay vào.

Vương Ngọc Liên ngớ người, thầm nghĩ "Lão ta, chẳng lẽ đúng là Bát Khiếu Thư Sinh, nếu không thì làm sao lại biết tên ta?" Lúc này trong đầu nàng suy nghĩ liên tục cố tìm một câu hỏi gì mà chỉ có một mình Bát Khiếu Thư Sinh mới biết được để hỏi.

Thế nhưng khi nàng vừa định lên tiếng hỏi tiếp thì bóng đen kịt ấy đã di động phát ra một đạo chưởng kinh nhằm Vương Ngọc Liên đánh tới, đồng thời miệng nói:

- Nhanh đi gọi Phong Lôi Chưởng Hướng Tam Lang ra đây.

Vương Ngọc Liên thấy vậy song chưởng vung lên, một đánh, một thủ, ngênh chiêu đối phương, nói:

- Lão tiên bối không còn xem nặng giao tình của chúng ta hay sao?

Dứt lời thì hai đạo chưởng phong tiếp nhau tức thì "bình" một tiếng, âm vang lan truyền khắp đại khách phòng.

Người Vương Ngọc Liên không trụ vững, thoái hậu một bước, người bịt mặt kia bộ tấn cũng chao đảo nhẹ rồi thoái lui nửa bước.

Vương Ngọc Liên sau một chưởng thăm dò trong lòng hoang mang, chưởng kinh người này âm nhu không hề sai nhiều so với chưởng kinh của Bát Khiếu Thư Sinh mà nàng đã có lần lĩnh hội trên Câu Lô Sơn. Điều này làm nàng càng sinh nghi hơn người này chính là Bát Khiếu Thư Sinh.

Lúc ấy giọng người bịt mặt lại lãnh nhiên như thường vang lên bên tai Vương Ngọc Liên:

- Công lực của ngươi đã tiến bộ rất nhiều, hãy thử thêm một chưởng nữa xem sao?

Lời nói ra là chưởng xuất liền. Lần này chưởng phong của hắc hắc phải vận toàn công lực nên mới nghe phong âm rít lên mãnh liệt như vậy.

Vương Ngọc Liên trong chiêu đầu có phần kém hơn, nên lần này quyết một chưởng phân minh cao thấp, bèn vận thập phần công lực vào song chưởng đưa lên nghênh chiêu.

"Bình" một tiếng cực mãnh vang lên, căn đại khách phòng tở như muốn rung rinh, những chiếc rèm cửa bị dư phong thổi bay lên phấp phới.

Cả người Vương Ngọc Liên lão đảo mạnh rồi thoái lui đến ba bước, khí huyết trong người nhất thời như muốn đảo lộn, nàng đứng chân trụ khí, vội hít vào một hơi thật sâu điều tức.

Lại nói người bịt mặt kia cũng không hơn gì, chiếc áo thâm đen và chiếc túi vải bịt mặt bay phần phật, cả người xiêu xiêu rồi không trụ lại nổi, cũng phải thoái lui hai bước.

Cứ nhìn tình hình như vậy cũng phải thấy người bịt mặt kia mặc dù Vương Ngọc Liên đã được phục dùng Long Hồ Kim Đan, nhưng công lực vẫn còn kém lão ta một bậc.

Phương Hiểu Trúc lúc ấy bèn lướt người nhanh đến, đứng cặp vai Vương Ngọc Liên, cười nói:

- Lão tiên bối công lực thâm hậu thật đáng bội phục, có thể lại tiếp chúng văn bối liên thủ một chiêu nữa chứ?

Người bịt mặt kia trầm ngâm một lúc, hai luồng nhãn quan chiếu qua hai chiếc lỗ nhỏ ngưng trên người Phương Hiểu Trúc, hốt nhiên cười gằn lên, giọng lạnh lùng nói:

- Kể vong ân bội nghĩa, lão phu không muốn giao tình.

Nói rồi cả người vọt nhanh lên không, hai tay dang ra, đầu chúc xuống như một đám mây đen trùm lên bọn hai người Phương Hiểu Trúc.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên thấy tình thế như vậy không dám chậm trễ, lướt người phân hai ra tứ chưởng cùng dương lên nghênh chiêu đối phương.

Nào ngờ chính lúc chưởng kinh sắp tiếp nhau thì người ấy đột nhiên thâu song chưởng rồi cả người vọt mạnh lên theo chiếc cửa thông phong ở nóc lách nhẹ ra ngoài biến mất.

Phương Hiểu Trúc kiến trạng quá bất ngờ, thất thanh la lên:

- Không được. Lão ta đã hư chiêu đào tẩu rồi.

Rồi người chàng cũng vượt theo ra ngoài truy đuổi. Vương Ngọc Liên cũng không để chậm nửa bước.

Dưới bóng trăng mờ mờ khắp nơi tĩnh mịch tuyệt không còn nhìn thấy bóng người ấy đâu nữa.

Wương Ngọc Liên đáp người xuống bên cạnh Phương Hiểu Trúc mắt quét tứ phía tìm kiếm, đồng thời giọng kích động mạnh, nói:

- Bát Khiếu Thư Sinh thật là quái dị, thật khiến cho người ta khó có thể tin nổi.

Đang lúc ấy bỗng nhiên nghe giọng Huyền Huyền Thanh Nữ từ bên trong vọng ra:

- Các người không cần truy đuổi nữa, người ấy đã đi quá xa rồi, nên quay trở lại đi.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên quay trở lại đã nhìn thấy Huyền Huyền Thanh Nữ và Phong Lô Chuởng Hướg Tam Lang ngồi trong khách phòng.

Lão hóa tử Hướg Tam Lang lúc bấy giờ mới đón Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên bằng một câu tán thưởng:

- Anh hùng xuất thiếu niên, lão hóa tử bây giờ mới khai nhãn.

Phương Hiểu Trúc tuần diện thoáng hồng lên, nói:

- Lão ma tâm cơ xảo hoạt cực kỳ, chúng vãn bối nhận lĩnh trọng trách mà đã không lưu chân lão ta lại được, thật đáng hổ thẹn.

Huyền Huyền Thanh Nữ cười nói:

- Theo hai người nhìn thấy thì lão ta có đúng là Bát Khiếu Thư Sinh hay không?

Vương Ngọc Liên nhướng đôi mày liễu, nói:

- Theo diệt nữ nhìn thấy lão ta rất có khả năng là Bát Khiếu Thư Sinh, không biết có phải Bát Khiếu Thư Sinh đã trúng thuật Chế Tâm của lão ma Bách Biến Thiên Tôn hay không?

Huyền Huyền Thanh Nữ lại cười, đưa mắt dò hỏi nhìn Phương Hiểu Trúc.

Phương Hiểu Trúc đôi mày xéch chéo, trầm ngâm khoanh khắc, nói:

- Công lực người này âm nhu thâm hậu rất giống với Bát Khiếu Thư Sinh. Tuy nhiên tiểu diệt thật không dám quả quyết. Sư bá nhãn quan thâm diệu có nhận ra người này là ai không?

Huyền Huyền Thanh Nữ suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Bách Biến Thiên Tôn không thể có một nội công thâm hậu như vậy được, đương nhiên không thể mạo nhận. Nếu lại nói người này đúng là Bát Khiếu thư Sinh do trúng thuật Chế Tâm mà thay đổi tâm ý cũng là chuyện không có khả năng. Nên biết một người nội công thâm hậu như Bát Khiếu Thư Sinh tuyệt không thể bị thương hại bởi loại tà thuật Chế Tâm hoặc mê tính dược vật. Như vậy nếu không còn một kẻ ma đầu công lực thâm hậu thứ hai xuất hiện giang hồ thì có thể coi đúng là Bát Khiếu Thư Sinh, tâm bất kiên định nhất thời biến loạn trở về với tà đạo.

Bà ta dừng lại thở dài một hơi rồi nói:

- Thế nhưng ta cũng không thể nghĩ ra trong đương đại võ lâm ngày nay lại có một người thứ hai công lực, chiêu thức lại hoàn toàn giống Bát Khiếu Thư Sinh.

Vương Ngọc Liên khí phẫn nóng vội nói:

- Không cần biết kẻ ấy là ai, nhưng Liên nhi không tin người ấy có thể cưỡng bách được chúng ta được.

Huyền Huyền Thanh Nữ cười nói:

- Người có biết không, sau khi người đã phục dùng Long Hồ Kim Đan, công lực tuyệt cao như vậy mà người ấy có thể trên người một bậc, ta nếu không tận mắt chứng kiến thì không thể tin nổi. Bách Biến Thiên tôn như được người này trợ lực thì nhiệm vụ của các người sẽ trở lên khó khăn hơn nhiều.

Vương Ngọc Liên chỉ cười, hỏi ngược lại:

- Sư bá, công lực của người ấy so với sư bá và sư phụ thế nào?

Huyền Huyền Thanh Nữ chỉ thoáng một nụ cười, lắc nhẹ đầu không đáp.

Phương Hiểu Trúc liếc nhìn Vương Ngọc Liên vẻ trách móc về câu hỏi không phải chuyện này.

Wương Ngọc Liên giậm chân nói:

- Sư bá của chính mình thì có gì không hỏi được chứ?

Phương Hiểu Trúc tuần diện hồng lên, lắc đầu chào thua vị tiểu muội bọc trực thăng thần này, cứng miệng không biết nói gì hơn.

Huyền Huyền Thanh Nữ cười vang thành tiếng, nói:

- Sư bá không thể chế trụ nổi lão ta.

Wương Ngọc Liên thấy khó xử trong lòng, lại hỏi tiếp:

- Vậy Trầm sư bá thì sao?

Huyền Huyền Thanh Nữ thở dài, đưa mắt nhìn một lượt Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên, nghiêm mặt nói:

- Trầm sư bá của người rất xem trọng các người.

Phương Hiểu Trúc nghe xong thâm tâm cảm kích, hài khí bộc phát, đồng dạng nói:

- Đúng vậy, chúng ta phải nên phát huy tự lực, há lại sinh lòng ỷ lại sao?

Wương Ngọc Liên lúc ấy mới liễu ngộ, nhiều vị lão nhân gia đã khổ tâm dưỡng dục, tự tình làm sao lại có thể sinh lòng ỷ cậy, lúc ấy trong lòng hổ thẹn, mặt ửng hồng lên, giọng ấp úng nói:

- Sư bá!

Rồi chạy đến đứng thẹn thùng bên người Huyền Huyền Thanh Nữ.

Huyền Huyền Thanh Nữ nắm lấy tay Vương Ngọc Liên, giọng trù mến nói:

- Hài nhi, chúng ta lại phải đến Câu Lô Sơn thôi.

- o O o -